

JEFKE: Luister, Mijnheer Hendrik, ik mag het u wel zeggen, wij kennen ons immer van lang!

HENDRIK: Ja, toe maar.

JEFKE: Ziet ge, Mijnheer, ge hebt een ongelijk gehad over vier jaar: dat is.

HENDRIK: Dat is?

JEFKE: Dat is aan iedereen honing om den mond gestreken te hebben en zooveel dingen belooft te hebben die gij niet en kunt uitrusten. Want nu zeggen ze...

HENDRIK: Wie zegt?

JEFKE: Ja iedereen, de menschen; ze zeggen dat gij vier jaar in de Kamers gezeten hebt en totaal niets voor de pinnen gebracht hebt.

HENDRIK: Zeggen ze dat? 't is toch niet waar zeker!

JEFKE: Zeker is 't! En ze hangen erbij dat gij alleen representant geworden zijt om uw eigen, om u op te wimpelen, om dat schoone postje vast te hebben.

HENDRIK: Denken ze dat?

JEFKE: Dat denken ze niet, maar dat zeggen ze. Nu, onder ons gezegd en stil gezwaagd (zoo doen al de kazelaers), veel hebt ge toch niet uitgestoken. En dat duivelsch zwijgen dat je doet! Waarom doet gij uwen mond dan niet meer open.

HENDRIK: Jefke, gij hebt goed praten. Ik wou u daar eens bezig zien met al die manna die op u kappen dat hooren en zien u vergaet.

JEFKE: Maar als ge hier komt, dan kunt ge toch nog al goed uw best doen.

HENDRIK: Jefke, dat zal ik u zeggen: hier zijn we niet in de Kamers. Hier kan ik uit mijn botten slaan wat ik wil, en zaken staande houden die noch kop noch staart hebben; niemand zal me tegenspreken; maar daarginder! Jefke, ge weet het niet; 't is goed te zijn.

JEFKE: Maar d'ander dan! Helleputte, bij voorbeeld.

HENDRIK: O maar die! Die kan daar beter mee weg. En dan, die is daar thuis; die heeft voor niemand schrik en spreekt gelijk de beste. Dat is heel wat anders.

JEFKE: Ja maar, dat is ook wat u den hals breekt.

HENDRIK: Meent ge?

JEFKE: Of ik 't! De menschen zeggen: Zóó kunnen we ook wel 'n os of 'n stroomi manneke in zijn plaats zetten; dat komt op een straat uit. Hij zwijgt gelijkeen kien en trekt er van onder als er iets gewichtigts gebeurt; op zoo 'n man kan men niet tellen.

HENDRIK: Zeggen ze dat, Jefke!

JEFKE: Of ze 't zeggen! En dan, 't schijnt dat je zoo bitter weinig voor de lieden doet.

HENDRIK: Hoe doet?

JEFKE: Ja, ik wil zeggen: als men zoo wat noodig heeft bij 't Ministerie of 'n administratie, — 't kan bij iedereen gebeuren...

HENDRIK: Wat is 't dan?

JEFKE: Dan kan men op u niet veel of geen staat maken.

HENDRIK: Hoe dat?

JEFKE: Maar ge hebt niets meer in te brengen bij 't Ministerie.

HENDRIK: Niets is 't woord niet!

JEFKE: Enfin, toch niet veel minder. Zoo stond er laatst in de gazet...

HENDRIK: Wat stond er?

JEFKE: Ja dit... gij hadt aan den Minister van... vragen gesteld om 't een of d' ander te bekomen.

HENDRIK: En...

JEFKE: En hij antwoordde u vlakaf dat hij die zaken reeds met M. Helleputte geregeld had. Dat wou toch zooveel zeggen als « gaat weien »!

HENDRIK (kracht in zijnen achterkop): He! zoo... wie... wat... weten zij dat ook al?

JEFKE: Of ze 't. Meent gij, Mijnheer, dat de boeren vandaag niet weten hoe en wat er in de politiek omgaat? Ze zeggen, en ze hebben gelijk, ze zeggen: « Met dien zijn we niet ver

me; wat zou hij ons kunnen doen of helpen! » Hij loopt overal achteraan, en wordt aanzien » gelijk 'n hond in een kegelspel! »

HENDRIK: Zoo, Jefke; maar zóó spraken ze over vier jaar niet, toen men mij overal zoo goed onthaalde!

JEFKE: Jammaar, Mijnheer, sinds dien is de wind gedraaid en de buitenmenschen kennen veel van den wind. Iedereen meende dat ge een buitengewoon man waart; gij deeld zoo leelijk; ge vondt alles slecht; ge zoudt alles recht maken wat krom was; en toen het op den koop aankwam...

HENDRIK: Aankwam...

JEFKE: Draaide alles op 'n niks uit.

HENDRIK: Maar wat moest ik dan...

JEFKE: Moest ge? Gelijke ze allemaal doen! Spreken, daden voor den dag brengen en niet daar zitten slapen in 'n hoek lijk een dom kien.

HENDRIK: Jefke, ge slaat er nog al door.

JEFKE: Pardon! Mijnheer, maar 't is toch de zuivere waarheid!

HENDRIK: Meent ge?

JEFKE: Ja, 't is zoo! Ge moet het overigens zelf bekennen!

HENDRIK: Bekennen, dat zou wel wat straf zijn. Maar...

JEFKE: Maar...

HENDRIK: Maar ik zeg niet dat ze heel ongelijkelijk hebben! Ik ben ook wel een weinig stil geweest.

JEFKE: Weet ge dat een weinig? Zeg maar « stil als 'n dooije »!

HENDRIK: En... en... ze... ze zijn daar kwaad om.

JEFKE: Dat kunt ge denken! Bizar door er nu drie knie mannen op de lijst staan die door de katholieke partij vooruitgezet zijn. Zoo zijt ge totaal al uw troef kwijt. En...

HENDRIK: En...

JEFKE: En 't zal maar heel slecht afloopen.

HENDRIK: (benepen) Denkt ge dat, Jefke?

JEFKE: Of ik 't! Ik ben er zeker van! Ze willen mannen van woord en daad in de Kamers. 't Schijnt dat de socialisten al heviger en heviger worden, en dat de liberalen met hen aanspannen. Daarom moeten de Katholieken op stevige mannen tellen kunnen, die voor de pinnen komen en er niet van door trekken als ze aangevallen worden.

HENDRIK: Denken ze dat?

JEFKE: Of ze 't! En ik zeg 't: Het zal maar slecht met u adraaien! Drie tegen een! En bijzonder daar gij het zoo leelijk begaaid hebt! Ze hebben geen compasie met u om dat Helleputte en Demasières u hebben laten zitten.

HENDRIK: Meent ge?

JEFKE: Ze zeggen dat ge niet meer hebt dan ge verdient.

HENDRIK: Maar dan... dan kan ik hier niets komen doen als 't er zoo uitziel!

JEFKE: Ik geloof 't ook niet.

HENDRIK: Ik... ik meende nochtans eene meeting te komen geven.

JEFKE: (al lachende) een meeting! Maar Mijnheer Hendrik, spaar u die moeite toch! Dat liedje kennen ze van over lang! Ge zult toch niet wit maken wat zwart is, en zwart is 't! zeg ik u! Uw broodjes zijn gebakken, geloof me!

HENDRIK: Zoo! Dan zal ik.

JEFKE: Maar 'n deur verder gaan!

HENDRIK: Ja... maar... ja, ik heb toch nog goede hoop; men kan niet weten hoe een dubbelte draait.

JEFKE: 't Kan zijn! Maar dit draait al lang niet meer!

HENDRIK: Ja dan! Jefke, 'n goeien dag; tot wederom ziens! Houd u goed.

JEFKE: Mijnheer Hendrik! Ja, tot later!

(In zijn eigen: 't tweede Tissens! Die wil tanden uittrekken zonder pijn! Maar hij zal verworderd opzien.)

HENDRIK: (in zijn eigen) Droef, 't ziet er

droefig uit! Dat heb ik al meer gehoord: Ik geloof dat ik naar den bliksem ben!

En daar kwam een varken met een lange snuit.

En 't vertelsel was uit!

Mijn Gulhartig Onthaal in het Arrondissement Maeseyck

BESTE KIEZERS.

Ik ben van harte verheugd u te bedanken voor uw gul onthaal.

Als vresdeling ben ik u in uw midden gekomen, wijl ik nog nooit de gelegenheid heb gehad aan uw arrondissement dienst te bewijzen, daar M. Helleputte mij steeds overal voorzing.

Doch nu ik alleen in 't strijperk ben getreden, was ik eens komen piepen en deel u thans mijn indrukken mede.

Het stroomend spoor bracht mij naar Achel bij mijn broeder, den vrederechter.

Jammer dat uw onverpoosde Werker hier reeds het goele zaad gestrooid had en de monigte door zijn machtig woord had begeesterd en zijne overvloedige weldaen aan het volk had herinnerd.

Geen wonder dan dat ik te Overpel, Sint-Huibrechts, Lille, Hamout en Achel geen bijl. inoogste. Beste Kiezers, hier was 't van 't jaar stillekeus.

Te Neerpelt had ik ter gelegenheid der jaarmarkt een honderd toehoorders, door mijn broeder en eenige vrienden bijeengetrommeld. Een jonge talentvolle advocaat wilde mij mijn acht-zaligheden voorlezen, doch gelukkig smeten mijn vrienden hem brutaal aan de deur. Doch, overtuigd van de goede zaak en steunend op zijn welsprekendheid, kwam de Kempische roepenaar weer terug en vergde in naam der vrijheid het woord. Hij had gelijk — immers het woord is voor iedereen vrij. Ongeduldig maar vaak begon hij mij te wassen en — eenige menschen meened dat ik geen water gebruik — het klammen zweet brak me los.

Het gefluit en geschreeuw kon den machtigen spreker niet tot bedaren brengen en mijn vrienden verzonden een overhoerlijk middel. Ze brachten een speenrarkens binne dat, geneuep links en rechts tusschen vel en vleesch, een prachtig concert gaf.

Het nieuw en oorspronkelijk middel slaagde buitengewoon, alhoewel mijn broeder, lid van het comiteit der dierenbescherming, leelijk in de klem zat.

Daarop ging we Neerpelt bier drinken en lieten de zaken gelijk ze waren...

Daags daarna, bij gebrek aan ievrige verdedigers, ging het mij te Peer en van den advocaat en van voornamen burgers leelijk over mijn hout.

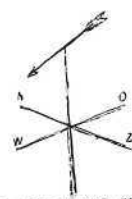
Ik was bij dien tram naar Bree te komen nemen.

Doch hier nog bitterder teleurstelling.

Overal had ik een herberg als lokaal gekregen, doch in het echt katholieke Bree geen plaatsje om eens een woortje te roppen! 't Is misschien nog beter zoo, want de Burgemeester en ander beslagen lieden zouden me hier deurlijk bij mijn tong genomen hebben.

Ik ging dan ook voorzichtigheidsshalve eenige pintjes drinken, en gaf bij eenige burgers mijn naamkaartje af, zonder te vragen of de Heeren daar waren, bang zijnde van buiten gekgeld te worden!

Van Bree, trok ik naar den Maaskant met den wind van achter, al wederom herberg in, herberg uit. En zoo ben ik gelukkig gaaf onde gezond te Hoesselt aangekomen, waar mijn vrouw mij haren ongelukkigen Heudrik, teer in haar armen drokte.

DE WIND IN DE ZEILEN BLAAST